

เทศน์อบรมฆราวาส ณ วัดป่าบ้านตาด
เมื่อวันที่ ๒๐ พฤษภาคม พุทธศักราช ๒๕๔๙

จิตมันสู้

ก่อนจึงหัน

วันเสาร์ วันอาทิตย์ วันพระ วันโกน เป็นวันว่างสำหรับชนชวยความดีเข้าสู่ใจ
ทั่วโลกเขาถือกัน วันเสาร์ วันอาทิตย์ เป็นวันว่างการงานภายนอก เพื่อความสงบ
ทางด้านจิตใจเกี่ยวกับเรื่องศีลเรื่องธรรม ทางพระพุทธศาสนาเราก็มีวันพระ วันโกน
พอดีได้เสาร์ อาทิตย์ บวกเข้าไปถึงเป็น ๔ วันนั้นนะ ในเดือนหนึ่งได้ ๓-๔ วันมา
ประกอบทางด้านจิตใจก็ดีนะ

คือใจมีอาหารสำหรับตน เหล่านี้เป็นอาหารของร่างกายที่ปรนปรืออยู่เพียง
วันวายกัตฉีกกันเหมือนหมานี่นะ คืออาหารของร่างกาย อาหารของใจไม่มีก็เดือดร้อน
มันกัดออกไปภายนอกแย่งอันนั้นแย่งอันนี้ อะไรก็ไม่พอๆ ออกไปจากใจที่ นตฺถิ ตณฺ
หาสมา นที แม่น้ำเสมอด้วยต้นหาคือความทะเยอทะยานอยากนี้ไม่มี ว่างต้นกัน
เกี่ยวกับเรื่องธาตุเรื่องขันธ์ แต่มีจิตใจไปเป็นใหญ่ครอบครองอยู่นั้นแล้ว ความได้ความ
อยากเพียงธาตุขันธ์นี้ไม่มาก แต่ความทะเยอทะยานอยากทางด้านจิตใจนี้มากต่อมาก
ไม่มีฝั่งมีฝ

จอมปราชญ์ทั้งหลายที่เลิศเลอคือพระพุทธเจ้าของเรา ท่านจึงคัดออกให้พอมี
วันว่างบ้างไม่จั้นสัตว์โลกมันจะจมไปด้วยกันหมด จะไม่มีอะไรหลุดลากขึ้นบ้าง จึงคัดวัน
เช่น วันเสาร์ วันอาทิตย์ วันพระ วันโกน นี้ให้เป็นวันว่างสำหรับผู้ที่ต้องการความสุข
ความเจริญ ได้ชวยชวยความดีงามเข้าสู่ใจ ใจจะได้มีอาหารเป็นเครื่องหล่อเลี้ยง จะ
สงบร่มเย็น ใจโลกไม่มีอาหารความดีงามเข้าชวยหล่อเลี้ยงนะ มีแต่กิเลสต้นหาเผาทั้ง
ใจเขาใจเรา โลกก็ไม่รู้ ไม่จั้นไม่เรียกว่ากิเลสเป็นธรรมชาติที่ฉลาดแหลมคมบนหัวใจ
สัตว์ จะไม่มีสัตว์ตัวใดได้เห็นโทษเห็นภัยของกิเลสเหล่านี้เลย ตัดดินไปตามมันมาตั้ง
กัปตั้งกัลป์ก็เป็นอยู่อย่างนี้ และจะเป็นอย่างนี้ตลอดไปถ้าไม่มีธรรมเป็นเครื่องหลุดลาก
ให้มอง

เช่นตาเรานี้มองไปที่ไหนเห็นอะไรเห็นหมด แต่ไม่เห็นหน้าเจ้าของ ใครๆ ก็
เหมือนกันไม่ได้เห็นหน้าตัวเอง หน้าใครต่อใครสิ่งใดเห็นหมด ตานี้ดีตาแมวสู้ไม่ได้ แต่
ไม่เห็นหน้าเจ้าของ ท่านจึงเอาธรรมเข้ามาสะกัดเป็นเหมือนกระจกเงา สะกัดเข้ามาแล้ว
ก็มองเห็นหน้าเจ้าของ หน้าเป็นยังงี้ๆ ก็รู้ อันนี้จิตย่อนเข้ามา ธรรมท่านให้ส่งจิตย่อน
เข้ามาหาใจตัวเอง หน้าของตัวเองคือหัวใจ มันดีดมันดีด ดิ้นไปอะไรๆ บ้าง ให้จิตย่อน

เข้ามาดูหัวใจคือความดีที่ติดนี้ แล้วธรรมจะเกิด จะรู้เนื้อรู้ตัวในเวลานั้น เพราะฉะนั้นจึงให้พากันสงบจิตใจ ย้อนเข้ามาสู่ตัวเองให้มีวันสงบร่มเย็นทางด้านจิตใจบ้าง

โลกนี้ร้อนรุ่มมากทีเดียว ไม่มีใครรู้กันเลยว่าโลกนี้มีอะไรหลอกให้ร้อนรุ่มมาตั้งกับตั้งกลับและต่อไปอย่างนี้ไม่มีสิ้นสุด เหมือนมดโตชอบดั่งนั้นแหละ ไต่ไปไต่มาชอบเก่า อันนี้เกิดไปเกิดมาสับสนปนเป ตัวเองนี่แหละไปเกิดภพนั้นภพนี้ สับสนปนเปในตัวเองอีก และสัตว์ทั้งหลายต่างคนต่างสับสนปนเป ด้วยภพด้วยชาติ ด้วยสุขด้วยทุกข์ ด้วยความสูงความต่ำ เป็นอย่างนี้ตลอดมาไม่มีใครมองเห็นได้ ก็มีองค์ศาสดาผู้โลกวิทูรู้แจ้งโลกนอกโลกในตลอดทั่วถึง จึงได้นำธรรมมาสั่งสอนสัตว์โลก พอให้ได้รู้เนื้อรู้ตัวบ้าง

เช่นอย่างให้บำเพ็ญคุณงามความดี นี่เป็นธรรมสำคัญมากที่จะเข้าห่อเลี้ยงจิตใจ เพราะใจนี้เป็นนักสมบุกสมบัน การเที่ยวเกิดตายไม่มีอะไรเกินใจ ธาตุของเรานี้เป็นธาตุ ๔ ดิน น้ำ ลม ไฟ ตายลงไปแล้วสวรรค์ไม่ไป นรกไม่ไป แต่ใจนี้ไปได้ทั้งสวรรค์ทั้งนรก จึงต้องได้เสาะแสวงหาความดีงามเข้าสู่ใจ ให้ใจได้ไปในทางที่ถูกที่ดี พากันจำเอานะ

ไม่มีใครมองเห็นแหละใจดวงนี้ เหมือนเรามองไปข้างหน้า ตาเราเห็นหมด ที่ไหนเห็นหมด แต่ตาตัวเองไม่เห็นตัวเองเพราะไม่มีกระจกเงามองย้อนหลัง นี่ให้มีธรรมย้อนหลังเราจะได้เห็นตัวของเรา เวลามีชีวิตอยู่อย่างนี้ก็ทราบนี้เป็นมนุษย์ เวลาที่ทราบด้วยกัน ร้ายดีมีจนก็ทราบด้วยกัน แต่ที่จะไปข้างหน้าเป็นยังไง ปิดตันหมดที่จะไปข้างหน้า ตายจากนี้แล้วจะไปเกิดเป็นอะไรๆ ดีไม่ดีมันจะเหมาะว่าตายแล้วสูญ นั่นนะฉิบหาย เรียกว่าจมเลยพวกนี้

ไม่เคยสูญใจดวงนี้ตั้งแต่กับไหนกลับไปดามา ไม่มีอะไรจะทำใจดวงนี้ให้สูญ แม้ตคนรกหมกไหม้เป็นเวลาตั้งก็กับก็กลับ ยอมรับว่าทุกข์ในนรก มากน้อยเพียงไร ยอมรับความทุกข์ แต่ไม่ยอมฉิบหายคือใจดวงนี้ ที่นี้พื้นออกมาจากนั้นแล้ว ติดดินขึ้นในทางสูงไปเรื่อยๆ จนกระทั่งสวรรค์ชั้นพรหมถึงนิพพาน เสวยความสุขไปเรื่อยๆ ถึงนิพพานเป็นบรมสุข เป็นธรรมธาตุ ไม่สูญ อย่างนั้นนะ ใจดวงนี้จึงสำคัญมาก ขอให้ท่านทั้งหลายสนใจดูใจเจ้าของให้ดี

ดูใจเจ้าของ ก็คือคนมีสติละถึงจะดูใจเจ้าของได้ สติดีแล้วปัญญาก็ค่อยรอบคอบพิจารณาคัดเลือก บวกลบคุณหารตัวเองให้ดี แล้วก็ได้ของดีไปใช้ๆ แล้วก็ไปดีๆ จิตมีเจ้าของ สติปัญญาเป็นเจ้าของของจิต ถ้าไม่มีสติปัญญาเป็นเจ้าของ ดังที่เราเคยเห็นพวกบ้ำมันพะรุงพะรังอยู่ตามถนนหนทาง ไฟเขียวไฟแดงสี่แยกสามแยก มันไปทำอะไรของมันอยู่นั้นไม่สนใจกับใคร รถวิ่งขวักไขว่จะชนกัน ทั้งรถจะชนรถ ทั้ง

รถจะชนคนบ้า วุ่นไปหมด นั่นละจิตดวงนั้นมันไม่มีเจ้าของ คือสติความรับผิดชอบผิด ถูกชั่วดี ปัญญาไม่มี มันก็ทำตามประสาของมัน นั่นละความรู้เฉยๆ ไม่มีเจ้าของ คุณคน บ้าก็แล้วกันไม่มีเจ้าของ มันอยากทำอะไรมันก็ทำ นี่คือความรู้ นี่เรียกว่าจิต เจ้าของของ จิตคือสติปัญญารู้ผิดถูกชั่วดี

ท่านจึงสอนให้จิตมีเจ้าของ เข้มงวดกวดขันรักษาตัวเองแล้วก็จะดีไปๆ เรื่อย ถ้า ปล่อยให้จิตไปเฉยๆ มันก็คืบคลานไปเหมือนไส้เดือนบุงกอนั้นแหละ ความรู้มีอยู่ใน ร่างของมัน แต่ไม่มีสติปัญญาเครื่องรักษาตัวเองมันก็เป็นไปแบบนั้น เหมือนคนบ้าเดิน ตามถนน นั่งตามถนน ที่ไหนนั่งได้นอนได้ทั้งนั้นคนบ้า เพราะไม่มีสติปัญญาเป็นผู้รับผิดชอบตัวเอง เป็นอย่างนั้น จึงต้องสั่งสมสติปัญญาเข้าให้ดี เพื่อให้มีความเฉลียวฉลาดแหลมคม แล้วก็มาชักฟอกเจ้าของ จุดลากเจ้าของให้พ้นจากความทุกข์โดย ประการทั้งปวงถึงพระนิพพาน จำให้ดีนะ เอาละเทศน์เพียงเท่านั้น

หลังจั้งหัน

...เราก็ไม่เคยคิดว่ามันจะเป็นอย่างนี้นะ ปฏิปทาของเราที่ดำเนินมาอย่างนี้ไม่มีเลย แต่มันเป็นไปได้อย่างไรก็ไม่ทราบ พิจารณาซิ ตั้งแต่ออกปฏิบัติไปคนเดียวตลอดเลย พ่อแม่ครูจารย์เสริมตลอดนะ ตามธรรมดาเวลาใครจะไปเที่ยว ลาท่านไป ท่านจะถาม ไปที่องค์ บางที่ท่านก็ดำหนิ ไปอะไรองค์เดียว คือท่านคงดูผู้ที่ไป แต่สำหรับเราไม่ทราบจะง้อหรือฉลาด ท่านเสริมทุกทีพอว่าจะไป คือก่อนที่จะไปไหนนี้ด้วยอำนาจแห่ง ความเคารพ ถวายความเห็นเสียก่อน กราบเรียนถามถึงเรื่องในวัดในวา เพราะเราเป็นคนดูแลในวัด ท่านเป็นร่มโพธิ์ร่มไทร พระเณรมาเต็มวัดๆ เราหัวอกจะแตก พุดให้มัน ชัดเจนนะ ดูแลพระเณร

เพราะพระเณรทั้งหลายที่ไปนี้ เณรมือองค์สององค์ไม่มาก แต่มีอยู่ก็เรียกว่าพระเณร ส่วนมากมีแต่พระ มันหากได้สอดส่องนะ หนัก หนักมากจริงๆ เวลาอยู่กับท่าน ตาคอยสอดคอยแทรกไปชอกนั้นชอกนี้ ชอกแซกซิกแซ็กดูพระดูเณร กลัวจะมาระเกะระกะสายหูสายตาท่าน จะทำให้ท่านหนักอกหนักใจ เพราะอยู่ๆ ก็มาเองมาทับท่าน ทีนี้เราก็ต้องเป็นคนคอยดูแลสอดส่องพระเณรตลอดเลย องค์ไหนไม่ดียังไงเตือน ค่อยเตือนๆ สอดแทรกเรื่อย ใจเรื่องความเพียรเลยเพียรแบบนี้ไปเสีย หนักนะ

เวลาจะไปไหนมาไหนจะถวายความรู้สึกท่านเสียก่อนว่า มีธุระอะไรบ้างในวัดนี้ ธรรมดาถ้าไม่มีธุระอะไรแหละ แต่ต้องกราบเรียนถามท่าน ถ้าท่านว่าไม่มีธุระอะไร ถ้าไม่มีก็คิดอยากจะไปเที่ยวภวนาสักชั่วระยะหนึ่ง ว่าอย่างนี้นะ ไปสักชั่วระยะหนึ่ง เท่านั้น ถวายท่านแล้วก็เจียบเลยที่นี้ ท่านเก็บไปพิจารณาแล้ว ไม่ใช่ว่าจะตอบรับท่านให้ไป อย่างนั้นทีเดียวนะ แล้วแต่ท่าน ถวายความรู้สึกความคิดนึกของเจ้าของต่อท่านแล้วก็

ปล่อยละ คอยฟัง ท่านมีโอกาสเมื่อไรท่านสมควรยังไงท่านจะพิจารณาของตนเอง นั่น
 ละความรอบคอบของจอมปราชญ์สมัยปัจจุบันคือพ่อแม่ครูจารย์มั่น เราเทิดสุดหัวใจ
 เลย

เพียงถวายความคิดเห็นของเจ้าของเข้าไปอย่างนั้นแล้ว ก็แล้วแต่ท่านจะ
 พิจารณาเมื่อไร เหมือนว่าลืมนะบางที ท่านเอาไปพิจารณา บทเวลาท่านจะให้ไป เออ
 ที่ท่านมหาอยากจะออกไปเที่ยววิเวกก็ได้ละ นั่น ท่านเปิดแล้ว ก็วันก็ตามถวายความ
 คิดเห็นของตัวเองแล้วทิ้งไว้เลย ถวายท่านไว้เลย แล้วแต่ท่านจะพิจารณาเห็นสมควร
 เมื่อไร เมื่อท่านเห็นสมควรแล้วท่านก็จะบอก เอ้อ ที่ท่านมหาอยากจะไปเที่ยววิเวกก็ได้
 ได้ละ แล้วจะไปทางไหนละ ท่านถาม คือท่านเห็นหมดท่านเที่ยวผ่านมาแล้ว คราวนี้คิด
 ว่าจะไปทางนั้น เออ ที่นั่นดี แลวนั้นดี แล้วจะไปกึ่งองค์ พอว่าไปองค์เดียวท่านขึ้นทันที
 เลย คือท่านช่วยสนับสนุน

พอว่าจะไปองค์เดียว เออ ท่านมหาต้องไปองค์เดียว ใครอย่าไปยุ่งท่านนะ ชี้
 สายนิ้วไปตามพระเถรนั่ง ใครอย่าไปยุ่งท่านนะ ท่านมหาท่านจะไปองค์เดียว เป็นอย่าง
 นั้นกับเราทุกครั้ง เราก็ไม่เคยสนใจว่าใครเป็นยังไงต่อยังไง เพราะเราก็ฟุ้งๆ ของเราคน
 เดียว เวลาไปก็คนเดียวตลอดเรา เราไม่เคยคิดว่าจะมีลูกศิษย์ลูกหามากมายอย่างนี้
 เป็นคนเดียวตลอด ออกปฏิบัติเป็นเวลา ๙ ปี ตั้งแต่พรรษา ๗ สอบเปรียญได้พรรษา
 ๗ ออกพรรษานั้นเลย เพราะตั้งสัจจอธิษฐานไว้แล้วว่าเมื่อเรียนหนังสือถึงชั้นเปรียญ
 สามประโยคแล้วพอเป็นปากเป็นทางในการประพฤติปฏิบัติ ไม่ขัดข้องแหละ
 เพราะฉะนั้นตั้งสัจจะไว้ตรงนั้น พอเรียนจบนี้แล้วจะออกโดยถ่ายเดียวเท่านั้น ไม่มี
 ข้อแม้

พอจบนั้นบ๊อบออกเลยจริงๆ อะไรห้ามไม่อยู่ แต่ก็เดชะนะ ไปได้ รอดไปทุกที่
 พันไปได้ ไปได้จริงๆ เพราะธรรมดามีครูบาอาจารย์อยู่บนหัวเรา ถ้าท่านไม่ให้ไปเราจะ
 ฝืนได้อย่างไร แต่มันก็พอดีเป็นโอกาส หากมีที่จะได้ไปบางที่ท่านออกไปต่างจังหวัดเสีย
 บ้าง ไปตรงนั้น นี่ละที่นี้ออก ออกคนเดียวเลย เมื่อไปฟังอรรถธรรมของพ่อแม่ครูจารย์
 มั่นแล้วนี่มันถึงใจนะ เรียนหนังสือนี้เรียนไปขนาดไหนท่านบอกตั้งแต่เรื่องมรรคเรื่อง
 ผลๆ แต่ความเป็นในจิตเรานี้ส่วนใหญ่เชื่อมรรคผลนิพพาน ส่วนย่อยมันมาแบ่งกันว่า
 เอ้ มรรคผลนิพพานจะยังมีอยู่จริงๆ เหรอ นั่น ส่วนย่อยมันมาแบ่งกินนะ ส่วนใหญ่เชื่อ

แล้วมันก็ไม่ลงใจอยู่นั้นแหละ เวลาจะทำอะไรก็ไม่เต็มเม็ดเต็มหน่วยถ้าใจยังไม่
 ลงเต็มที่ ถึงขนาดที่ว่าถ้าหากว่ามีครูบาอาจารย์หรือท่านผู้ใดมาชี้บอกว่า มรรคผล
 นิพพานยังมีอยู่สุดๆ ร้อนๆ แล้ว เราจะมอบกายถวายตัวต่อท่านผู้นั้น แล้วเราจะเอา
 ตายเข้าว่า ตายเพื่อมรรคผลนิพพาน พอออกจากนั้นเราก็ฟุ้งใส่หลวงปู่มั่น พอไปถึง

ท่านก็เหมือนท่านกวางเรดาร์ไว้เลย คำพูดนี้เด็ด เด็ดเดี่ยวเฉียบขาด สมเจตนาที่เรามุ่งไปอย่างยิ่ง คือมุ่งไปเพื่อมรรคผลนิพพาน อยากทราบว่ามรรคผลนิพพานยังมีอยู่จริงหรือ ถ้ามีเราเอาตายเข้าว่าเลย ความหมายว่าอย่างนั้น แล้วท่านผู้ใดจะปลงใจของเรา อันนี้ลงได้

พอไปท่านก็ผางออกมาเลย นี่ท่านมาหาอะไร นั่นเห็นไหมล่ะ ท่านมาหามรรคผลนิพพานหรือ ขึ้นเลย ต้นไม้ภูเขาไม่ใช่มรรคผลนิพพาน ไม่ใช่กิเลส ดินฟ้าอากาศ ไม่ใช่กิเลส ไม่ใช่มรรคผลนิพพาน ไล่ไปหมด ท้องฟ้ามหาสมุทรที่ไหนๆ ไม่ใช่กิเลส ไม่ใช่มรรคผลนิพพาน กิเลสแท้มรรคผลนิพพานแท้อยู่ที่ใจ ลงนี่นะ ให้ท่านเอาใจให้ดีเวลานี้ใจกำลังถูกปกคลุมหุ้มห่ออยู่ด้วยกิเลสตัณหา ทำให้มีมถมนอนธการ มรรคผลนิพพานมีอยู่ในใจก็ถูกปิดถูกบัง ไม่ลงใจ ให้เข้าใจเสียว่ากิเลสก็ดี มรรคผลนิพพานก็ดี อยู่ที่ใจ เอ้า เปิดออกด้วยจิตตภาวนา ท่านว่านะ เอาเปิดออก อย่างอื่นเปิดไม่ได้ ต้องเปิดด้วยจิตตภาวนา เปิดกิเลสตัณหาตัวเป็นพื้นเป็นไฟออก เพื่อให้รู้แจ้งเห็นจริงในมรรคผลนิพพาน

ท่านใส่เปรี้ยวๆ ทางนี้ฟังอย่างถึงใจเลย เพราะเราไปด้วยเจตนาร้อยเปอร์เซ็นต์ว่าอย่างนั้นเถอะ พอลงมาแล้วเท่านั้นละ ลงใจแล้วนะนั่น สุดขีดแล้ว ท่านซึ่งนี้หมด ลงที่หัวใจ ให้เปิดด้วยจิตตภาวนา ท่านว่าอย่างนั้น เปิดกิเลสเปิดธรรมจะรู้จะเห็นได้ด้วยจิตตภาวนา ให้เปิดตรงนี้ เอาอย่างอื่นอย่างใดมาเปิดไม่เห็น นั่นละฟังซิท่านพูดชัดเจน จิตตภาวนาเท่านั้นที่จะเปิดให้เห็นทั้งกิเลสและธรรมภายในหัวใจนี้ อย่าไปหาที่อื่นที่ใด ไม่มีกิเลสไม่มีธรรม ให้อูที่หัวใจ นี่ละมหาเหตุอยู่ตรงนี้ท่านว่าอย่างนั้น ลงใจสุดเรียกว่ากิเลสมีเต็มหัวใจก็ตาม แต่วันนั้นเรียกว่าการเชื่อมรรคผลนิพพานสุดหัวใจเลย ไม่มีบกพร่อง

เอาละที่นี้ลงมาอย่างภูมิใจแล้ว พอใจ ลงมายังไม่ถึงกุกุเลย ถ้ามตัวเองเลย เป็นอย่างไรที่นี้ไปฟังเทศน์พ่อแม่ครูจารย์ ฟังแล้วอย่างจุใจ เป็นอย่างไรที่นี้มรรคผลนิพพานมีหรือไม่มี เราจะจริงหรือไม่จริงที่นี้ ต้องจริง ไม่จริงตายเท่านั้น นั่นเห็นไหม ตัดสินเจ้าของเอง เพราะฉะนั้นตั้งแต่นั้นมาเราจึงลำบากลำบากมากนะเรื่องความพาก ความเพียร ไม่ใช่โอดวอด ไม่ค่อยจะเหมือนใครง่าย ๆ ละ เรื่องความพากความเพียรเอาจริงเอาจังมากทีเดียว ส่วนมากอดอาหารละมากที่สุด จนท้องเสีย ถึงอายุเท่าไรจะออกช่วยชาติบ้านเมือง ท้องเสียมากนะ เป็นมาจากอดอาหารเรื่อยมา ๆ

นี่พูดถึงเรื่องการปฏิบัติธรรม ไปองค์เดียว พ่อแม่ครูจารย์เสริมตลอด ท่านมหาไปองค์เดียว ใครอย่าไปยุ่งท่าน บอกเท่านั้นละ ตลอดมาเป็นเวลา ๙ ปี ไปองค์เดียวทั้งนั้น จะดำเนินที่ไหนเปรียญก็ถึงขั้นมหาแล้วใช้ใหม่ล่ะ สงสัยที่ตรงไหน ไปที่ไหนก็ไป

ได้อย่างสง่าผ่าเผยด้วยอรรถด้วยธรรมที่เรียนมาไม่สงสัย มีแต่เราจะก้าวเดินตามธรรม
อย่างไรบ้างเท่านั้น จึงได้รับความทุกข์ความลำบากมาก มีแต่ไปคนเดียวๆ ไม่เอาใคร
ไปด้วยเลย

นี่ละนิสัยว่านิสัยอาภัพวาสนา ที่จะไปกับหมู่กับเพื่อนอย่างนี้เป็นไปไม่ได้ หัวใจ
เรามันขัดมันข้อง ถ้าไปสององค์ก็น้ำไหลบ่า ไปทางนี้ น้ำไหลบ่า ไปองค์เดียวป่าช้าอยู่กับ
เรา เป็นตายเรารู้เราเอง ถ้าไปกับหมู่กับเพื่อนมันหากเป็นความรับผิดชอบอยู่เล็กๆ
คนเราไปด้วยกันใช้ไหม มันหากเป็นน้ำไหลบ่าทางนี้ๆ ไม่รุนแรง ถ้าเราไปคนเดียวเอา
ละทีนี้ มอบความเป็นความตายอยู่กับเราคนเดียว อยากกินก็กิน ไม่อยากกินก็ไม่กิน
แต่เรื่องภวานานี้หมุนตัวๆ ไม่หยุดไม่ถอย เพราะจะเอาให้ได้มรรคผลนิพพานตามที่
พ่อแม่ครูจารย์สั่งสอนไว้อย่างแม่นยำด้วยว่า มรรคผลนิพพานที่ดีก็เลิศก็ดีไม่มีอยู่ที่ไหน
อยู่ที่ใจ ท่านบอก

ให้แก้ให้ถอดถอนกิเลสตัณหาด้วยจิตตภาวนา ธรรมจะปรากฏขึ้นที่นั่น กิเลส
จะพังลงที่นั่น เอาจริงนี่นะ สอนเรื่องจิตตภาวนาไม่บอกอย่างอื่น อย่างอื่นแก้ไม่ตก
ท่านพูดอย่างเด็ดด้วย อย่างอื่นแก้ไม่ตก จิตตภาวนาเท่านั้นที่จะแก้กิเลสตัณหาตก เอา
ให้ดี ท่านว่า ที่นี้บทสุดท้ายท่านก็มาสรุป เป็นลักษณะที่เด็ดมาก ฟุ้งๆ เลย พอตอน
สุดท้ายก็ เอ้อ ท่านมหาก็นับว่าเรียนมามากพอสมควร ถึงขนาดเป็นมหา อย่าว่าผม
ประมาทธรรมของพระพุทธเจ้านะ ท่านว่าอย่างนี้

ธรรมะที่ท่านเรียนมาทั้งหมดเวลานี้ยังไม่เกิดประโยชน์ ให้เก็บบูชาไว้เสียก่อน
อย่านำธรรมที่เรียนมากับภาคปฏิบัติมาคละเคล้ากัน จะเป็นความยุ่งเหยิงวุ่นวาย การ
ปฏิบัติธรรมจะไม่สะดวก เพราะฉะนั้นการศึกษามากน้อยเอาไว้เสียก่อนในคัมภีร์ ให้
ค้นลงภาคปฏิบัติ ที่นี้เมื่อเวลาถึงกาลของมันแล้ว ระหว่างภาคปริยัติกับภาคปฏิบัติจะวิ่ง
ถึงกันนี้เอาไว้ไม่อยู่ เราก็กไม่ลืม เวลานี้ให้เก็บไว้เสียก่อน บูชาไว้เสียก่อน ให้ท่าน
เน้นหนักทางด้านจิตตภาวนาให้มาก อย่าไปสนใจที่เรียนมามากน้อย จะไม่เกิด
ประโยชน์เวลานี้

นั่นละเราฟังถึงขนาดนั้น ท่านพูดอย่างเต็มเม็ดเต็มหน่วย เวลานี้ที่ท่านเรียนมา
มากน้อยยังไม่เกิดประโยชน์ อย่าเอามาคละเคล้ากัน จะเป็นอุปสรรค ให้เน้นหนักลง
ทางภาคปฏิบัติ คือจิตตภาวนาล้วนๆ ถึงกาลเวลาที่ทางด้านปฏิบัติกับด้านปริยัติจะ
เข้าถึงกันแล้วจะวิ่งประสานกันเลย เอาไว้ไม่อยู่ นี่เราก็กไม่ลืมนะ ก็เป็นอย่างนั้นจริงๆ
พอจิตได้หลักได้ฐานแล้วออกทางด้านปัญญา มันก็วิ่งประสานกันระหว่างปริยัติกับ
ปฏิบัติ เอาไว้ไม่อยู่จริงๆ ฟุ้งๆ เลย เข้าได้หมดท่านพูดนะ ปริยัติ ปฏิบัติวิ่งประสานกัน
เอาไว้ไม่อยู่ ท่านว่า อยู่ได้อย่างไรมันวิ่งถึงกัน ท่านพูดถึงขนาดนั้น

เราก็เพิ่มเติมเหนียวของเรา เพิ่มกำลังความสามารถ เรื่องความทุกข์ความ
 ทรมานในการฝึกฝนเจ้าของ จึงไปคนเดียวพอดี ป้าช้อยู่กับเราคนเดียว ไม่ได้ฝากไว้
 กับคนนั้นคนนี้ให้เป็นน้ำไหลบ่า ไม่เอา นี่ละปฏิบัติมาอย่างนี้ ก็สมมรรคสมผลตลอดมา
 สรุปลงเอาเลยนะ สมมรรคสมผล เหตุหนักผลก็หนัก เหตุเบาผลก็เบา ตามแต่เหตุ เหตุมี
 หนักขนาดไหนผลจะแสดงขึ้นมา ๆ เหตุของเราเนี่ยเหมือนว่าสละตาย ๆ ตลอด ผลก็ค่อย
 ปรากฏขึ้นมาเรื่อย ๆ

จนกระทั่งวาระสุดท้าย สูดยอเลย ไม่ต้องพูดถึงปฏิบัติท้อค้อยก้าวดิ้นเสียเวลา
 จิตมันก็ฟุ้ง ๆ ขึ้นเรื่อย ๆ ๆ ด้วยอำนาจแห่งการเสียสละเอาเป็นเอาตายเข้าว่า เพื่อมรรค
 ผลนิพพานอย่างเดียวกันเท่านั้น ชาตินี้ขอให้ได้มรรคผลนิพพาน ขอให้ได้เป็นพระอรหันต์
 อย่างอื่นไม่เอา เมื่อฟังเทศน์ของหลวงปู่มันแล้วก็หนุ่บึงเลย เข้าช่องนิพพานช่องเดียว
 จะเป็นจะตาย หาบกิเลสตัดหาเป็นส้วมเป็นถ่านไปก็จะหาบเข้าไปมรรคผลนิพพาน มัน
 ก็เอา เพราะจิตมันเอา มันสู้

จนกระทั่งเอาจนถึงเหตุถึงผลถึงพริกถึงขิงกันแล้ว ตัดสินกันได้ ลงกันได้ ตั้งแต่
 ความพากเพียรที่ได้ฟังจากพ่อแม่ครูจารย์มัน สรุปลงความลงแล้วมายุติกันในวันที่ ๑๕
 พฤษภาคม ๒๔๙๓ เรียกว่าโลกสมมุติสามแดนโลกธาตุขาดสะบั้นลงไปจากจิตใจ จิตใจ
 ตัดนี้ก็เหมือนโลกธาตุหวั่นไหวไปหมดเลย นั่นเวลาตัดสิน ลงมาแล้วจึงได้เกิดความ
 แปลกประหลาดอัศจรรย์ ซึ่งไม่เคยคาดเคยคิดมาเลย ไม่เคยคิด เป็นขึ้นเองในหัวใจ
 สรุปลงความลงเมื่อถึงขั้นนี้แล้ว มันวิ่งถึงกันเองนะ ไม่ได้สวมรอย ไม่ได้วัดรอย มันหาก
 เป็นเอง

อย่างพระพุทธเจ้า เวลาท่านปรารถนาเป็นพระพุทธเจ้าสั่งสอนสัตว์โลกท่านก็
 ปรารถนา เพราะตอนนั้นท่านก็มีกิเลสอยู่ ท่านก็คาดไปธรรมดาว่าได้เป็นพระพุทธเจ้า
 สอนโลกจะสะดวกสบาย บทเวลาได้เป็นพระพุทธเจ้าขึ้นมา ธรรมประเภทนี้ชี้แจงขึ้นมา
 ที่นี้ กับโลกทั้งหลายที่ท่านจะแบกจะหามสัตว์โลกผู้มีตบอด อุกมฤตัญญู วิปจิตัญญู
 เนยยะ ปทปรมะ อยู่ในหัวอกของท่านทั้งนั้นที่ท่านจะแบกจะหาม กับธรรมชาติที่จำนี้
 มันเข้ากันไม่ได้กับคำว่าพระพุทธเจ้า

พอเป็นพระพุทธเจ้าโดยสมบูรณ์แล้วกลับท้อพระทัย จะสอนไปอย่างไร มองดูมี
 แต่หินหนาป่าไม้เต็มบ้านเต็มเมือง เต็มโลกเต็มสงสาร หาลิงต่าง ๆ ที่จะเป็นสาระ เช่น
 แร่ธาตุต่าง ๆ ฝังอยู่ในน้ำมันมีหรือไม่มีนะ ค้นไปค้นมาก็มี ผู้มีอุปนิสัยปัจจุบันมี
 อุกมฤตัญญูมี วิปจิตัญญูมี เนยยะมี ปทปรมะมากแสนมากมี ท่านจึงค่อยค่อยเขียนชุดค้น
 สอนโลกไปเรื่อย ๆ มาอย่างนี้ เวลาเป็นขึ้นแล้วท้อพระทัย จะไปสอนใครให้รู้ได้
 ธรรมชาติถึงขนาดนี้แล้วใครจะรู้ได้ สอนที่ไหนว่าที่ไหนเขาก็จะหาว่าบ้าไปหมด เพราะ

โลกนี้มันโลกบ้าวิฎวาน กับธรรมชาตินี้เข้ากันไม่ได้ สอนให้เขาเขาก็จะว่าเป็นบ้าไปหมด โอ๊ย อยู่ไปกินไปวันหนึ่งเท่านั้น พอถึงกาลเวลาแล้วก็ไปเสียเท่านั้นแหละ

นี่สิ่งที่แรกเป็นอย่างนั้นนะ เคยคาดเคยคิดเมื่อไร พระพุทธเจ้าก็ทรงท้อพระทัย อย่างเดียว ที่นี้มันก็ท้อใจ พุดให้มันชัด มันเป็นอย่างนั้น ไม่เคยคาดเคยคิด ท้อใจ ธรรมชาติอันนี้ที่จะนำไปสอนโลก ใครจะไปเชื่อ ไปพุดที่ไหนเขาก็จะหาว่าบ้า ๆ ไปหมด โอ๊ย อยู่ไปกินไปวันหนึ่งพอแล้ว ที่นี้บทเวลาที่จะได้มาสั่งสอนโลกมันมีธรรมบทหนึ่ง กระเทือนขึ้นมาอย่างแรงนะ พอเจ้าของจะทอดธุระแล้ว ว่าจะไม่สอนใครเลย ทำมา แแทบเป็นแทบตาย ชีวิตรอดมาจึงได้มาเจอธรรมดวงนี้แล้วจะสอน ใครจะสามารถ อุตส่าห์พยายามปฏิบัติธรรมด้วยความพากความเพียรประเภทนี้ ถึงขนาดได้ธรรม ประเภทนี้ออกมา ประหนึ่งว่าไม่มี มันลบไปหมดเลยนะ

สุดท้ายธรรมประเภทที่กระเทือนในหัวใจ ไม่คิดไม่อ่าน นี่เรียกว่าธรรมเกิด ธรรมเตือน ก็เมื่อว่าโลกอันนี้ไม่มีใครสามารถจะรู้ได้ มีแต่เราคนเดียวรู้ได้ในธรรม ประเภทนี้แล้ว โลกมนุษย์ทั้งหลายเขาไม่รู้ได้ เราเป็นเทวดามาจากไหนเราถึงรู้ได้ เราก็ เป็นมนุษย์เหมือนกันกับโลกทั่วไป ทำไม่ถึงรู้ได้ โลกเขาก็เป็นมนุษย์เหมือนกัน ทำไม เขาจะรู้ไม่ได้ เราก็เป็นมนุษย์เหมือนกันทำไมเราจึงรู้ได้ รู้ได้เพราะเหตุใด นั่นละเพราะ เหตุใดตรงนี้ละมันวังถึงกัน พอว่าเพราะเหตุใด สายทางมา ความดีของเราที่สร้างมา หนุนกันมาเป็นสายทางเข้ามาถึงจุดนี้ก็คือ รู้ได้เพราะเหตุใด วังปับ อ้อ รู้ได้ สายทางของ เรามันประกาศป้างออก ของคนอื่นคนใดก็มีบุญวาสนาบุญญาภิสมภารมากน้อย เหมือนกัน มันก็มีมาแบบเดียวกัน ยอมรับ อ้อ รู้ได้ ถึงไม่มากก็ได้ ไม่ปฏิเสธ นั่นละจึง มีแก่ใจค่อยสั่งสอนกันมา ภูเขาๆ ไปอย่างนี้ละ

พุดตามความจริง เราไม่เคยคาดเคยคิดว่าจะมีบริษัทบริวารมากอย่างนั้นนะ โดย ลำพังของเราเป็นอย่างนั้น เป็นนิสสัยวาสนาอาภัพ ไปที่ไหนไปองค์เดียวๆ ตลอดเลย เป็นเวลา ๙ ปี ลงเวทีมาแล้วหมู่เพื่อนถึงค่อยมาเกาะ พริบๆ ๑ เรื่อยจนกระทั่งปานนี้ จะไปไหนรถทางหลวงเลยออกจะแตก ขบวนของหลวงตามัน ๓๐ คัน ที่เขากำหนดไว้ ขบวนละ ๕ คัน ๖ คัน อย่างมาก ๗ คัน ที่เขานำขบวน ของเรามันตั้ง ๓๐ คัน ทาง หลวงเลยจะตาย ที่นี้ทางหลวงก็เป็นลูกศิษย์จะทำอย่างไร เลยออกจะแตก กลืนไม่ได้คาย ไม่ออก ก็เป็นอาจารย์ของเรา ขบวนอาจารย์ของเราจะให้อาจารย์อะไร ตกลงก็กลืนไปกิน ไปอย่างนั้นละ นี่มันจะก็คั่นนะวันนี้ก็ดี พอฉันเสร็จแล้วจะไปห้วยทราย ยาวเหยียด ตั้งแต่ถึงห้วยทราย มันจะต่อกันไปเรื่อย ๆ เป็นอย่างนั้นนะ

ก็ย้อนมาอีก เราก็ไม่เคยคิดเคยฝันว่าจะมีลูกศิษย์ลูกหาอย่างนี้ ตามธรรมดา นิสัยเราง่าย ทุกอย่างง่ายหมด ไม่มีอะไรพะรุงพะรังยุ่งเหยิงวุ่นวาย ที่อยู่ที่กิน ที่หลับที่

นอน ที่ซบที่ถ่าย ที่อะไรพอดีๆ กับธรรมชาติของร่างกายซึ่งเป็นของพอดีกัน ให้อ่างไว้ระดับพอดีกันๆ ร่างกายนี้ก็เป็นซากผีดิบ แล้วจะหาของดิบของดีอะไรมาให้มันอยู่มันกิน มันหลับมันนอน มันก็เอาพอๆ กันมาอยู่ด้วยกันได้ เอาเท่านั้น พออยู่พอเป็นพอไปพอ ไม่ใช่ฟุ้งเฟ้อเห่อเหิม ร่างกายก็เป็นอย่างนี้ แต่อยากหาอะไรมาประดับประดาหาเมืองแดนสวรรค์ชั้นพรหมมาเป็นเครื่องประดับประดาร่างกายซึ่งเป็นป่าช้าผีดิบ มันเข้ากันไม่ได้ โลกจึงวุ่นวาย หาเลยความพอดีของตัวเองมันวุ่นวาย หาตามความพอดีเอาเจ้าของออกตั้งเลย เจ้าของขนาดไหนสิ่งที่มาเกี่ยวข้องก็ให้ขนาดเดียวกัน พอเหมาะพាក់เข้าใจแล้วนะ

ว่าจะไม่มีใครมันก็อย่างนี้จะให้อ่างอย่างไร มันเป็นเอง เราไม่เคยเกี่ยวข้องกับใคร แต่มันก็เป็นเองของมัน เวลาออกปฏิบัติก็เป็นอย่างนั้น ไม่เคยมีใครไปเกี่ยวข้อง พระนี้ติดตามไม่ได้ ไปองค์เดียวๆ ฟุ้งๆ เลย ไปที่ไหนเป็นอย่างนั้นทั้งนั้น ที่นี้พอหมู่เพื่อนได้โอกาส เป็นเวลาที่พ่อแม่ครูจารย์มรณภาพลงไปด้วย ขาดที่พึ่ง ไขว่คว้า เราเป็นเหมือนกับผู้ต้องหา วิ่งหลบหนีหลบหนีๆ ไปคนเดียว ไม่ให้ใครทราบ ไปที่ไหนปิด มหาบัวไม่ให้มี ปิด กลัวเพื่อนฝูงจะติดตามไป ไปแต่อิตาบัว มันก็รู้มจนได้ เข้าใจไหม ต่อจากนั้นมาก็เลยพะรุงพะรังอย่างนี้ละ ไม่คิดไม่คาด นิสัยวาสนาอะไรเราก็ไม่ทราบละ เราไม่เคยคิดเคยคาด มันก็มีอย่างนี้ละเต็มไปหมด

เทศน์ก็ไม่ใช้ชั้นธรรมดา ตั้งแต่เริ่มสอนพระที่แรกเด็ดเดี่ยวเฉียบขาด สอนอยู่บนศาลา บรรดาผู้ที่ฟังธรรมะทั้งหลายธรรมชั้นเด็ดขาดจะได้ฟังธรรมะที่เทศน์สอนพระกรรมฐานล้วนๆ บนศาลา เทศน์อย่างเฉียบอย่างขาดไปเลย จากนั้นก็กระจายเป็นแกงหม้อใหญ่ทั่วประเทศไทย เวลานี้ดูจะมีตั้งแต่เทศน์หลวงตาบัวออกทั่วโลกดินแดน ก็สมจริง เราไม่เคยสะทกสะท้านที่เราเทศน์ออกไปว่าจะผิดไป จะออกไปไหนก็ออกไปเถอะว่างั้นเลย เพราะถอดออกจากหัวใจที่บริสุทธิ์ล้วนๆ นี้แล้ว ไม่มีที่ต้องติ สอนออกไปจะต้องติที่ตรงไหน ผิดที่ตรงไหน พูดให้มันชัดเจนอย่างนี้ จึงแน่ใจ ไม่ใช่ไม้ไม่ใช่คุย พูดตามหลักความจริง เป็นอย่างนี้ละ เอาละ เท่านั้นละวันนี้

ไปได้ความดีความชอบมาจากไหนถึงได้เงินเป็นกอบเป็นกำ เหมือนนิทาน สูดุดทอ ใครได้ฟังไหมนิทาน สูดุดทอ พวกนี้ใครไม่มีวาสนาไม่ได้ยินละนิทานอย่างนี้ นานๆ จะโผล่มาที่หนึ่ง พอดีใครมาเกิดวาสนามาพบก็จะได้ฟังนิทาน สูดุดทอ เข้าใจไหมละ ตั้งแต่ชื่อ สูดุดทอ ก็น่าฟังแล้วใช้ไหมชื่อของเขา เขาเป็นเพื่อนกันสองคน เขาไปหาอาหารประเภทต่างๆ ในป่าในเขา พวกอะไรก็แล้วแต่ อาหารป่าว่างั้นเถอะ เขาเอาไปถวายนายเขา นายเขาทำงานอยู่หมู่บ้าน เขาได้ของหลายอย่างๆ เอาไปถวายนายเขา ที่นี้นายเขาเห็นว่ามีความดีความชอบ สองคนนี่เขาเป็นเพื่อนกันหรือว่าเป็นเสี่ยวกัน เขาไป

ด้วยกัน เขาก็เอาของนั้นละหามไป เอาไม้คานหามไป ของใส่นี้เต็มไปถวายนาย นายก็มาดู ของมีแต่อาหารป่าทุกอย่างๆ นายก็พอใจดีใจ เขาก็เลยตั้งความดีความชอบให้ ตั้งให้ไอนั้น

ไปด้วยกันคนหนึ่งเขาไม่ตั้ง เขาตั้งให้คนเดียว ตั้งชื่อให้เป็น สุธุดทอ ยศเขาเป็น สุธุดทอ พอกลับออกมาจากนั้นแล้ว คนหนึ่งเป็น สุธุดทอ คนหนึ่งไม่ได้เป็น สุธุดทอ แต่มันเป็นสี่ยกกันเป็นเพื่อนกัน ที่นี้ไม้ที่หามไป เราหามไม่ได้หรือเพื่อนเราได้เป็น สุธุดทอแล้ว ให้เพื่อนแบกเอา เราเป็นสุธุดทอไปแต่ตัวเปล่าๆ อ้าว แกเป็นสุธุดทอเราก็เป็นเพื่อนของแก แกเป็นสุธุดทอฉันก็ต้องเป็นสุธุดทอละซิ จะให้แต่ฉันแบกคนเดียวไม่ได้ อ้าว เข้าทำนะ แกก็ตื่นะ เขาลงกันด้วยเหตุผล อ้าว ก็เข้าทำนะ เพื่อนคนหนึ่งเป็น สุธุดทอคนหนึ่งไม่ได้เป็น แต่ก็ยังเป็นเพื่อนกัน ตกลงก็ต้องเป็นสุธุดทอด้วยกัน

ที่นี้เขาก็เลยเอาไม้แบกคานทางนี้ๆ สองคน ถ้าแบกนี้คนนี้ไปข้างหน้า คนนี้อยู่ข้างหลัง เราเป็นสุธุดทอเราต้องไปก่อน อ้าว เราก็คือสุธุดทอ ก็เถียงกัน ไปข้างหน้าข้างหลัง เถียงกัน จะทำไง ถ้างั้นเอาแบบล้อเกวียนเขา เอาอันนี้พานี่ อันนี้แบกนี้ ไม้ก็อยู่อย่างนี้ ไอนี้ก็ไปทางเกวียน ไอนี้ก็ไปทางเกวียนตามกันไป เข้าใจไหมที่พูดอย่างนี้ ไม้ธรรมดาที่แบกไปธรรมดาณะ นี่ต่างคนต่างแย่งสุธุดทอกัน ถ้าจะไปข้างหน้านี้เป็นสุธุดทอ หลังนี้ก็เพื่อนมันต้องเป็นสุธุดทอกัน แล้วทำไง ถ้างั้นไปด้วยกัน มาตามทางมาอย่างนั้นละ แต่เขาก็ลงกันได้ด้วยเหตุผลของเขา พอทางนั้นว่าเราเป็นสุธุดทอ อ้าว เราเป็นเพื่อนกันเราก็คือสุธุดทอด้วยกัน เข้าที่นะ เอ้า ลงกัน

ตกลงก็เอาไม้เปล่าๆ คนนี้แบกทางนี้ๆ ไปตามทางเกวียน ไปจนกระทั่งมาถึงบ้าน พอมาถึงบ้านไอ้เพื่อนมันโมโหจะตาย แต่มันทนเอา ทนเอา ก็เพราะว่าเพื่อนไม่มีเจตนา แต่ก่อนก็เป็นคนดีคนดีคนซื่อๆ ตรงๆ แต่พอได้เป็นสุธุดทอมาแล้วมันเป็นบ้ายศเข้าใจไหม ก็ให้อภัยคือเพื่อนเรามันเป็นบ้ายศต่างหาก ช่างหัวมันเป็นไงช่างมัน เอากันมาตามทางนั้นละ ทะเลาะกันมา ทะเลาะที่ไรไอ้ตัวสุธุดทอสู้เพื่อนไม่ได้ ถ้าว่าเป็นสุธุดทอ ก็เราเพื่อนกันก็เป็นสุธุดทอด้วยกัน อ้าว เข้าทำนะ เอ้าถ้างั้นเสมอกัน จนกระทั่งเอาไม้มา

ที่นี้พอมมาถึงบ้านแล้วไอ้เพื่อนมันโมโห มันก็จับไม้ป่าเข้าป่าแล้วมันก็ไปบ้านมันปล่อยให้สุธุดทออยู่คนเดียว ขึ้นไปดูมองนั้นมองนี่ นั่งธรรมดาไม่เป็น คือธรรมดามันก็นั่งตามประสาคนยังไม่ได้เป็นสุธุดทอ พอได้เป็นสุธุดทอแล้วมานั่งขัดสมาธิ มองนั้นมองนี้ ลูกเขาผิดแปลกส่ายหุส่ายตาเขา ทำไมพอมาราวนี้ไม่เหมือนเก่า เป็นยังไง ลูก ดูลักษณะพ่อก็เป็นยังไงแปลกๆ อยู่ นะ เอ้อ เห็นจะใช่ เดียวนี้พ่อก็ไปได้ความดีความชอบ แล้วความดีความชอบว่าไง เอ้ พ่อก็ระลึกไม่ได้ มันชื่อว่าไงมันเหมือนกะทอ

จำชื่อสูงสุดทอไม่ได้ เวลาถูกถามชื่อว่าไงละยคนั้น เอ้อ กูก็จำไม่ได้ มันเหมือนกะทอละ ลูก ทีนี้ลูกเขาก็เลยวิ่งไปหาเสียวนั้นละ ไปถาม พ่อเวลานี้เหมือนจะเป็นบ้าเป็นไงไม่รู้นะ ดูแล้วพ่อเหมือนจะเป็นบ้า

กูก็รำคาญมันแต่นั่นมา ตั้งแต่มันได้เป็นสูงสุดทอ มันอาละวาดกุมมาตลอดทาง แต่ก็สู้กูไม่ได้ เหตุผลทางนี้มันยอมรับ อาละวาดกันมาตลอดทาง ไม้ท่อนเดียนั้น มันให้กูแบกข้างหลัง กูว่าเราเป็นเพื่อนกันทำอย่างนั้นไม่ได้ ตกลงก็เลยเดินเรียงหน้า กระดานไป ให้คนหนึ่งไปข้างหน้าข้างหลังไม่ได้ใช้ไหม พ่อว่านั่นมันก็ยอม เอ้อ เป็นสูงสุดทอ เราก็คือเพื่อนกันจะทำไฉน ถ้ามันเอาแบก พอมาถึงบ้านไอ้เสียวมันก็จับปาเข้าปา แล้วมันก็ไปบ้านมัน มันโมโห ไอ้ขึ้นไปที่ไปนั่งขัดสมาธิ มองโน้นมองนี่แล้วดูโน้น ตา หย นิทานนี้ไม่ได้ยินง่าย ๆ นะ คนทั่วกรุงสยามไม่ได้ยินนะให้ฟังให้ดี

พอขึ้นไปแล้วก็มองโน้นมองนี่ ลูกเขาเห็นผิดหูผิดตาก็ถาม เป็นยังงัยพ่อวันนี้ ทำไมเป็นอย่างนี้ อย่างกูว่าละสู ไปได้ความดีความชอบมา เวลาถามความดีความชอบว่าไง เอ้อ กูก็จำไม่ได้ มันก็เหมือนกะทอนี่ละ จึงวิ่งไปหาเสียว ไปถาม จึงบอก โอ้ย มันเป็นบ้ามันอาละวาดกุมมาสุดทางละ ภาษาทางภาคอีสานเขาเรียกว่าบักห่านี่พูดง่าย ๆ มันอาละวาดกุมมาสุดทางแต่สู้กูไม่ได้ คือมันยอมเหตุผลอยู่นะ กูซัดที่ไรมันก็ยอม ตกลงก็เลยได้เอาไม้นี้มา กูโยนเข้าป่าแล้ว

ทีนี้มากินข้าวนะ ลูกเขาหาข้าวมาให้กิน แกไม่เคยนั่งขัดสมาธิ ทีนี้แกก็นั่งขัดสมาธิกินข้าวละชิ แกตื่นสูงสุดทอแก กินไปกินมาดูไปดูมามันเปลอ ขาไม่เคยนั่งขัดสมาธิมันเปลอ ขานี้เตะสำหรับตกโน้น ขามันดีดออกมันไปเตะสำหรับตกโน้น อ้าวทำไมพ่อถึงทำอย่างนี้ละ มาเตะสำหรับทำไม่อย่างนี้ เอ้อ เห็นใจพ่อเถอะนะลูก อันนี้มันไม่สมยศพ่อ พ่อจึงได้เตะไปโน้น ความจริงมันเปลอ ขามันดีดออก เลยว่ามันไม่สมยศพ่อ เข้าใจไหมละ นี่ละสูงสุดทอ จบแล้วพ่อ เอาละเท่านั้นละพอ มาจบที่เตะสำหรับ เลยไม่ได้สะแตก เเตะสำหรับแล้วเลยไม่ได้สะแตก สูงสุดทอท้องแห้งว่างั้นเถอะ

รับฟังรับชมพระธรรมเทศนาของหลวงตา ใต้ที่

www.Luangta.com หรือ www.Luangta.or.th

และรับฟังจากสถานีวิทยุสวนแสงธรรม กรุงเทพฯ และสถานีวิทยุอุดร

FM 103.25 MHz